

[Jens Chr. Christensen.]

der gang på gang har ladet deres talsmænd udtale, at bare der kom et enigt landbrug til regeringen med rimelige krav, ville man være lydør og villig til at hjælpe. Bag vort forslag står et enigt landbrug. Det krav, forslaget stiller, er særdeles rimeligt. Udgiften for staten vil blive små 10 mill. kr. eller under en fjerdedel af det, brødkornsordningen koster staten i nuværende høstår. For mig at se ville gennemførelsen af vort forslag være en beskeden håndsrækning til det landbrug, der i disse år kæmper en fortvivlet kamp mod såvel de hjemlige besværligheder, bestående af udgiftsstigninger på alle områder, som mod de afsætningsvanskeligheder, der møder landbruget ved afsætning af dets produktion på verdensmarkedet, og ikke mindst de vanskeligheder, man møder inden for fællesmarkedet.

Jeg henstiller derfor til det høje tings medlemmer at medvirke til gennemførelse af lovforslaget til gavn for hele det samlede landbrug, men i særdeleshed til gavn for de økonomisk svage stillede landmænd, dem, der er tvunget til at skulle aflevere deres kornavl umiddelbart efter høst, på et tidspunkt, da man ved, at hvis der kommer for meget korn frem, bliver det kun små priser, der opnås, og det er de fattigste, det så går ud over. Medlemmerne til venstre her i salen — ja, også medlemmerne lige ud for talerstolen — kan endnu nå at besinde sig, og jeg anbefaler, at man medvirker til lovforslagets gennemførelse.

H. C. Toft: Det er selvfølgelig en skuffelse for det konservative folkeparti, at det lovforslag, vi har fremsat sammen med venstre om at bevare en brødkornsordning for kommende høstår, ikke har kunnet samle flertal i folketingsudvalget. Jeg beklager det i særlig grad, fordi de vilkår, som det danske landbrug har at arbejde under, også igennem de seneste måneder er blevet strengere og strengere. Den indkomststigning, som næsten alle andre befolkningsgrupper har fået igennem de seneste måneder i form af højere lønninger, er kun kommet til landbrugs-erhvervet i en form, der betyder højere omkostninger og mindre indtægt. Samtidig oplever vi i disse uger, hvordan fællesmarkedets landbrugsordninger straffer den danske bonde hårdere og hårdere; således

at hans indkomster bliver mindre og mindre. Det vil sige, at den danske landmand nu kommer i en dobbelt klemme, dels ved at de indenlandske omkostninger stiger, dels ved, at fællesmarkedets landbrugsordninger mindsker de indtægter, han skulle have for de produkter, han normalt sælger til dette marked.

Jeg forstår derfor godt, at udenrigsministeren ved et møde i Maribo lørdag aften gav udtryk for, at Danmark må til at overveje sin markedspolitiske situation; det betyder vel, at udenrigsministeren vurderer det sådan, at ikke blot den engelske særtold vanskeliggør afsætningen af industrivarer, men også fællesmarkedets landbrugsordninger, der måske i særlig grad er foranlediget ved, at vor store EFTA-partner England tildeler sine landbrugere tilskud, hvilket betyder, at man subsidierer den eksport, man har til fællesmarkedet til skade for dansk landbrug. Når udenrigsministeren udtaler, at han frygter for, at vi ikke kan blive ved med at føre den markedspolitik, vi har, men snart må tage spørgsmålet op til overvejelse, er det vel også udtryk for, at han mener, at vore salgsmuligheder med de importrestriktioner og den told, der møder os måske i særlig grad på landbrugets område, vanskeliggør landets økonomiske stilling. Det gælder i særlig grad for landbruget, og derfor vil jeg i grunden gerne i dag spørge, om ikke den udtalelse af landets udenrigsminister, der jo må have et vist gehør for disse tanker og synspunkter i den socialdemokratiske folketingsgruppe, kan foranledige, at dette forslag på ny udvalgsbehandles mellem anden og tredje behandling, således at man måske kan enes om at lette nogle af landbrugets vanskeligheder ved at sikre, at de likviditetssvage landmænd, der skal sælge korn efter høst, får en højere pris for deres produkter.

Nu har hr. Chr. Rasmussen lige sagt, at han og socialdemokratiet vurderede det sådan, at de goder, landmændene fik i kraft af en brødkornsordning, ikke svarede til de udgifter, samfundet eller staten har dermed; men man er jo kommet til det resultat, at man forventer, at en brødkornsordning for det kommende år højest ville koste en halv snes millioner kr. Denne halve snes millioner kr., der skulle stilles til rådighed fra staten, betyder ikke blot, at landmændene